

Pratarmė

Šiomet pianistas, profesorius, menotyros mokslų daktaras Eugenijus Ignatonis (1935–2013) būtų šventęs 80-ąsias gimimo metines. Deja, jau dveji metai, kai profesoriaus nėra tarp mūsų. Tačiau jo ilgametė veikla paliko ryškų pėdsaką įvairiose lietuvių fortepijoninės kultūros srityse.

Lietuvos valstybinėje konservatorijoje baigęs prof. Stasio Vainiūno fortepijono klasę, E. Ignatonis nuolat puoselėjo atlikimo meną. Daugelis prisimena jo parengtus įtaigius Aleksandro Skriabino fortepijoninės muzikos rečitalius, kamerinės muzikos vakarus, surengtus su Lietuvos atlikėjais – smuikininkais, dainininkais.

Nuo 1958 m. beveik iki pat mirties Eugenijus Ignatonis dėstė Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Galima drąsiai teigti, kad didžioji dalis profesionalių Lietuvos pianistų buvo profesoriaus auklėtiniai: jis dėstė fortepijono meno istoriją ir fortepijono mokymo metodiką, bendrąją ir specialųją fortepijoną, vadovavo pedagoginei praktikai, mokslo tiriamiesiems darbams. Prof. E. Ignatonis mokėjo bendrauti su jaunimu, visuomet buvo dėmesingas jaunosios kartos atlikėjams, juos globojo, skatino jų meninę saviraišką, artistinę drąsą. Atlikimo mene itin vertino profesionalumą, individualybės proveržius, raiškias tiek intelekto, tiek fantazijos, meninės vaizduotės padiktuotas interpretacijas.

Profesorius E. Ignatonis – laimingas žmogus, nes jo veikla buvo ir jo hobis. Jis nuolat sukosi muzikinių įvykių sūkuryje, domėjosi įvairiomis meninio gyvenimo sritimis, pasaulinėmis fortepijono meno raidos tendencijomis, daug skaitė, lankė koncertus, noriai recenzavo atlikėjų pasirodymus, linko ir į mokslinę veiklą – fortepijoninės kūrybos ir atlikimo meno tyrimėjimus. Parašytuose veikaluose jam puikiai sekėsi fundamentalias atlikimo meno žinias derinti su patraukliu literatūriniu stiliumi – ir dėl to juos įdomu skaityti ne tik muzikos profesionalams, bet ir specialaus muzikinio išsilavinimo neturintiems muzikos mėgėjams.

Norėdami kuo turiningiau paminėti E. Ignatonio 80-ąjį gimtadienį, jo šeimos nariai, artimieji, bendradarbiai ir draugai parengė šį leidinį, kuriame prisimenamas profesoriaus kūrybinis kelias, aptariami šios iškilios asmenybės charakterio bruožai, pomėgiai, nuveikti darbai.

Knyga pradedama R. Kryžauskienės mokslo studija, kurioje aptariami E. Ignatonio asmenybės ir veiklos bruožai, įvertinamas jo indėlis į Lietuvos kultūrinį, ypač profesinį muzikinį gyvenimą. Toliau pateikiami periodikoje publikuoti straipsniai apie profesorių E. Ignatonį bei su juo parengti ir spausdinti interviu, atskleidžiantys įvairius jo veiklos aspektus, požiūrį į daugelį meno reiškinių. Galiausiai skaitytojas ras šiltus sūnaus, kitų artimųjų atsiminimus. Gražiai E. Ignatonį prisimena ir jo bendradarbiai: atlikėjai, su kuriais buvo rengiamos koncertinės programos, rektorato nariai, Pedagogikos katedros dėstytojai, kitų katedrų kolegos. Nuoširdžią padėką Mokytojui reiškia auklėtiniai – fortepijono klasės absolventai ir buvę doktorantai. Nors ir ne itin gausūs, tačiau vertingi yra draugų – mokyklos laikų bičiulių, teniso kortų partnerių – prisiminimai. Įdomu, kad daugelis atsiminimus rašiusiųjų pabrėžia tuos pačius E. Ignatonio charakterio ir veiklos ypatumus, bet tai ne šiaip pasikartojimas – tai tikrų tikriausias patvirtinimas, kad tos profesoriaus savybės neišgalvotos.

Savo paskutinėje knygoje „Alma mater ir pianistai“ E. Ignatonis rašė: „Netiesa, kad rūmai šalti ir sustingę! Čia klegantys žmonės sušildo juos ir įkvepia jiems gyvybės, sukuria aurą, kurią gali pajusti kiekvienas <...>. Ir nesvarbu, kas kuria šią aurą: ar negrįžtamai išėjusieji, ar tik dabar į juos įžengusieji – nepamirštami ir nauji personažai susilieja ir veikia rūmuose muzikuojančius ir dirbančius žmones.“

Nuoširdžiai dėkoju visiems, parašiusiems savo atsiminimus, pasidalijusiems mintimis apie mūsų mylimą ir gerbiamą profesorių Eugenijų Ignatonį. Esu įsitikinusi, kad profesoriaus asmenybės aura sups mus dar ilgai.

Sudarytoja